

I midsommarnatt.

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/8

I midsommarnatt.

För denna tidning.

(Eftertryck förbjudes.)

Vid stranden af sjön Ingaren låg mor Barbros lilla röda gård Björkhult mellan mörka granar och ljusa, doftande björkar. Berget reste sig brant i bakgrunden och längs dess fot syntes de smala små åkerläpparne i frodig grönska. — Det var midsommarafton.

Vid den gamla pumpen på gården stod gamla Barbro och vindade upp vattenämbaret. Hon var grå och lutande, men öfver hela hennes person låg ett uttryck af seghet och energi, af lifsmod och arbetskraft, som var ovanlig för hennes ålder. Hon var enka sedan femton år tillbaka.

På förstubron satt hennes enda barn, den unga vackra, blåögda Elin med sin sömnad. De tjocka, glänsande flätorna voro uppsatta likt en krona på det vackra välbildade hufvudet, och de friska röda läpparne rördes sakta. Hon sjöng en vemodig folkvisa:

Hvar är min vän? I den djupa skogen?
Ack, svara vind och fogel, du!
Är han mig huld och är han mig trogen?
Ack, säg om åter han kommer nu!
I midsommartider!
I midsommartider!

Elin kastade en lång sorgsen blick ut öfver skogen och sjön, på hvars klara glittrande vågor en båt snabbt styrde mot mor Barbros gård.

— Hvem är det som kommer roende derute? frågade gumman och stod spejande ut öfver sjön.

— Det är visst Källtorpsbåten, svarade Elin hastigt och fortfor att sy på sitt arbete.

— Åhå, då är det nämndemans Sven, som kommer och hemtar dig till midsommardansen! — log gamla Barbro förnöjd, tog sin vattenkruka och gick tvärs öfver gården fram till trappan, der dottern satt.

— Det kan han göra, om han har lust, men jag följer honom aldrig — svarade Elin lugnt och bestämdt.

— Flicka, är du förryckt? Ska du så helt och hållet kasta bort din lycka? — frågade den gamla och såg förebrående på flickan.

— Min lycka! Min lycka! Och kan mor tro det blef min lycka att flytta in i Per Magnussons gård och få hans leda käring till svärmor?

— Men Sven då? Han kan väl försvara dig och honom kan du väl hålla dig till?

— Nej, mor, det kan jag aldrig.

— Jaså, du har inte glömt den staccars fattigslappen Justus i Bråten än? det är både synd och skam!

— Är det synd och skam att hålla sitt ord till den en har gifvit sin hand och sin tro? — frågade Elin och de stora mörkblå ögonen strålade.

— Ja, det är det, när han ingenting har att bju' dig på och när han har rest sin kos och aldrig hörs af mer.

— Han kommer nog, mor, jag vet, han kommer.

Elin log gladt och förtröstansfullt.

— Det gör han inte. Han har nog dött derute i Amerika eller också har han tatt sig en annan, annars skulle han åtminstone skriva till dig.

— Brevet kan ha kommit bort, viskade Elin, men det drog en matt blekhet öfver de förut så röda kinderna.

I detsamma hördes raska steg uppför backen från sjöstranden. En reslig ung man i helgdagsdrägt, med ett öppet, hurtigt utseende närmade sig de båda kvinnorna.

— God afton, mor Barbro, god afton, Elin! — helsade han gladt och lyfte på mössan.

— God afton, Sven Persson! Är du ute och går uppåt våra trakter på sjelfva midsommarafton? sade mor Barbro vänligt och tog den unge mannen i land.

— Ja, vi har rest midsommarsängan på far mins gård och Olle Speleman är kommen och vi ska snart börja dansen — sade Sven dröjande och såg forskande på Elin.

— Jaså, ska ni det? Då borde väl du vara hemma och anförda dansen — sade Elin hastigt och fortfor att sy ifrigt.

— Vill moster ge mig en skopa kallt vatten? frågade Sven och vände sig till mor Barbro.

— Det skall du få, och det ett vatten, som är klart som kristal! Se bara! Hon visade Sven det nyss upphemtade vattnet i krukan.

— Ja, jag vet att likare dricksvatten än i pumpen på Björkhult har ingen i socknen — sade Sven berömmande, och gamla mor Barbro gick in i stugan efter ett glas.

När de unga blefvo ensamma satte Sven sig ned på trappan vid Elins sida.

— Elin, sade han sakta, jag kommer hit för att be dig följa med mig ner till majstången. Vill du det?

— Nej, det vill jag inte, Sven! Du har gjort dig besvär förgäfvat, svarade Elin kort och afvisande.

— Vill du inte dansa en sväng med mig i qväll, om jag ber dig riktigt väl?

— Nej, Sven, det vill jag inte. Du skulle inte bedt mig.

— Då blir det heller ingen midsommar för mig. Han böjde hufvudet i handen och suckade tungt.

— Jag kan inte, jag kan inte hjälpa det, Sven! Hon vände sig plötsligt till honom och de stora, milda ögonen stodo fulla af tårar.

Han såg upp och blef helt blek om kinden.

— Du kan, om du bara vill, Elin lilla, sade han varmt och räckte henne handen, men hon tog den inte, utan vände sig häftigt ifrån honom och viskade:

— Nej, nej, jag kan inte.

— Du vet, Elin, att det är dig och ingen annan jag vill ha till hustru. Du vet, att du är mig kär. Kan du inte låta öfvertala dig, Elin?

— Nej, Sven, det är omöjligt. Jag kan inte bryta mitt ord till en annan.

— Men om Justus aldrig kommer igen?

— Han kommer, jag vet det. Och jag har lofvat vänta på honom, och jag skall det också.

Nu kom mor Barbro ut med glaset och bjöd Sven vatten. När han druckit det steg han upp.

— Vill du åtminstone inte följa mig ner till båten, Elin — frågade han sakta.

— Jo, det kan jag väl göra, om du vill.

— Hon kan väl följa dig till majstången med, tänker jag — inföll mor Barbro hastigt.

— Nej, hon vill inte det, fast jag bedt henne så mycket — svarade Sven dystert.

— Men nu befaller jag dig, och du lyder — ropade gumman plötsligt helt upprörd. Gå genast med Sven Persson, annars förlåter jag dig aldrig.

— Är det mors allvar? Elin reste sig långsamt och lade ihop sin sömnad.

— Ja, det är det. Du ska' gå med. Jag vill att du går med. Hör du det!

— Jag skall gå, mor, sade Elin lugnt och gick raskt in i stugan.

— Nu kanske ni var för sträng emot henne — sade Sven sakta.

— Ånej, svarade gumman. Hon är så envis och oförnuftig, att det slutar aldrig väl för henne.

— Nu är jag färdig. Adjö mor!

Elin stod på trappan klädd i sin helgdagsklädning med den hvita sjalatten nedfallen kring det rika guldblonda håret. Solen kastade sina strålar öfver henne, likt en gyllene flod, och Sven stod helt betagen vid hennes åsyn.

— Adjö, Elin lilla, roa dig duktigt och kom inte hem för sent — ropade mor Barbro efter dem.

— Var lugn! Jag skall nog ro hem henne rejelt — svarade Sven och gick med raska steg ned för backen till sjön. Der stego de i Svens båt, hvilken han rodde med raska årtag öfver viken, på hvars andra strand den präktiga bondgården Källtorp låg. På dess gård stod en ståtlig majstång rest. Fiolens toner ljödo klara och lockande öfver vattnet till de unga, hvilka sutto tysta i båten.

Midsommardansen hade redan börjat då Sven och Elin dröjande och förstämnda nalkades gården.

Här kom ungdomsskaran emot dem hurrande och jublande. Alla trodde gifvetvis att Elin nu ändtligen tagit sitt förnuft till fånga och gifvit Sven sitt ord. Men Elin gick tyst och stilla förbi dem upp till gården och helsade på Svens föräldrar, hvilka vänligt mottogo henne.

Snart var dansen i gång igen. Olle Speleman var outtröttlig; så ook ungdomsskaran, som svängde kring i midsommarnatten.

Solen hade sjunkit i vester, och månens bleka silfverskåra syntes på den högblå himmelen.

Sven närmade sig Elin, som stod tyst och såg ut åt sjön.

— Dansa med mig nu, Elin, den sista dansen i natt är du snäll! — bad han varmt och räckte henne handen.

— Ja, om du rör mig hem sedan, svarade hon sakta.

— Ja, det skall jag göra, kom nu!

Ögonblicket derefter svängde de omkring den blomstersmyckade midsommarsängan.

Musiken kringhvarfde dem, blommor och gräs doftade, luften var ljum, månen lyste och log.

Det var en betagande fager natt och de voro unga.

— Kära, kära Elin lilla, blif min! viskade Sven i hennes öra och hans starka arm slöt sig allt fastare om hennes smärta midja.

— Du vet inte huru jag älskar dig. Du vet inte huru lycklig jag skall göra dig. Allt hvad du vill ha skall du få. Elin, Elin, blif min! Hör du!

Hon såg in i hans varma ögon och läste der ett omätligt djup af kärlek.

Det svindlade för hennes ögon.

— Ack, det vore dock ljuft att älskas så! Ack, det vore dock lugnt och skönt att ha' en så fast arm att stödja sig vid.

Plötsligt tystnar musiken. Dansen stannar tvärt af.

In bland de dansande tränger sig en mörk högrest främling och rusar fram till Elin.

Han lägger sin hand på hennes skuldra och ropar:

— Elin, Elin. Känner du inte igen mig?

Ögonblicket derefter har hon släppt Svens hand och står ansigte mot ansigte med främlingen.

Hon ser in i hans mörka ögon och ropar helt bedöfvad:

— Justus! Justus, är det du?

— Ja, men nu kanske jag kommer olägligt och du helst kanske vill slippa se mig!

Hans ögon brunno hotfullt mot Elin och Sven.

— Nej, Justus, svarar Elin med fast och klar stämma — dig har jag lofvat min tro och någon annan har intet löfte fått. Här är min hand på det!

Hon räckte Justus sin hand och han tog den i sin och drog henne bort med sig från dansen.

De gingo sakta med armarne om hvarandras lif nedåt sjön.

Sven rusade bort, upp mot kullen. Der blef han stående med armen kring en trädstam till stöd. Det kändes liksom vore han i behof af ett sådant. Hans ögon brände, hans pulsar slogo. Han följde med blicken de två dernere. Nu slöt Justus Elin i famn, nu möttes deras läppar i en lång kyss. Nu hoppade Elin lätt uti båten, nu sköt Justus ut den och var med ett raskt hopp upp i den. Nu flög den hastigt ut på vågorna, som lekte och glittrade i månljuset.

Sven kastade sig ned i det höga doftande gräset och borrhade ned sitt ansigte deri. Hela hans kropp skakade af snyftningar, men derute på sjön i fager midsommarnatt ljöd Elins klara jublande stämmor:

Ja, längst in i viken, der björken står grön,
Der timras vår hydda vid glittrande sjön.
Der knoppas vår lycka, der väntar vår skatt,
I fager och doftande midsommarnatt.
Och björkar och al
På berg och i dal
De sjunga om kärlek i grönskande sal.

Nanna Wallensteen.

